05/06/2019

Ενθρόνιση Ηγουμένου στην Ι.Μ. Παναγίας Χρυσορροϊατίσσης

/ Ιερές Μονές

Την Κυριακή, 26 Μαΐου 2019, πραγματοποιήθηκε στην ιστορική Μονή Παναγίας Χρυσορροϊατίσσης, πλησίον της κοινότητας Παναγιάς, γενέτειρας του αειμνήστου Εθνάρχου της Κύπρου, Αρχιεπισκόπου Μακαρίου Γ΄, η ενθρόνιση του νέου Ηγουμένου της Μονής Παναγίας Χρυσορροϊατίσσης Παγκρατίου μετά την παραίτηση, λόγω προβλημάτων υγείας, του παλιού Ηγουμένου της Μονής Διονυσίου.

Ο Μητροπολίτης Πάφου κ. Γεώργιος προεξήρχε της Θείας Λειτουργίας στην Ιερά

Μονή Παναγίας Χρυσορροϊατίσσης, όπου κήρυξε και τον Θείο Λόγο.

Κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργίας προχείρισε σε Αρχιμανδρίτη και Ηγούμενο της Μονής τον εψηφισμένο Ηγούμενό της, Οικονόμο Παγκράτιο, ο οποίος προέρχεται από την αδελφότητα μιας άλλης ιστορικής Μονής της Παναγίας Τροοδιτίσσης.

Ακολουθεί η Προσφώνηση του Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Πάφου κ. Γεωργίου και η αντιφώνηση του νέου Ηγουμένου Παναγίας Χρυσορροϊατίσσης Αρχιμανδρίτου Παγκρατίου.

Η ομιλία του Μητροπολίτη Πάφου κ. Γεωργίου

Ημέρα εόρτια και πανευφρόσυνη η σημερινή, τόσο για την Ιερά Μητρόπολη Πάφου όσο και για την Ιερά Μονή Χρυσορρογιάτισσας. Ένα πολυετές όραμα και ένας ευσεβής πόθος, για επάνδρωση της περίπυστης αυτής Μονής, πραγματοποιούνται σήμερα. “Νυν τα ανήκουστα ηκούσθη”· και όσα κατ’ όναρ επί έτη εγευόμασταν , βλέπουμε τώρα “καθ’ύπαρ.”

Υπερηφανευόμασταν για συνέδρια και επιστημονικές ημερίδες που γίνονταν στους

χώρους τούτους. Μας γοήτευε το περιβάλλον και μας σαγήνευε το κάλλος του κτηριακού συγκροτήματος της Μονής. Βλέπαμε, όμως, και το επερχόμενο τέλος. Και, κατά το λεγόμενο “κήπου κεκλεισμένου και πηγής εσφραγισμένης τι εν αμφοτέροις όφελος;” Όμως, “ευλογητός ο Θεός, ο υπερύμνητος και υπερυψούμενος εις τους αιώνας”.

Μακροχρόνιες προσπάθειες εξεύρεσης μικρής, έστω, συνοδείας από μεγάλες και περίφημες Μονές της Ελλάδος για επάνδρωση και της Χρυσορρογιάτισσας απέτυχαν. Νιώσαμε, μάλιστα, πολλάκις, και την περιφρόνηση από εκείνους στους οποίους απευθυνόμασταν. Κι αποθαρρυνόμασταν. Επαληθεύεται, όμως, σήμερα η αρχαία ρήση ότι “Θεός πάντων εφορά τέλος, εξαπίνης δε ώστ’ άνεμος νεφέλας διεσκέδασεν”. Ο Θεός, δηλαδή, επιβλέπει το τέλος όλων των πραγμάτων και αιφνιδίως ως άνεμος διεσκόρπισε τα σύννεφα της απογοήτευσης. Όταν αποφασίσει ο Θεός να εκδηλώσει την αγάπη και την πρόνοιά του “ δύναται και εκ των λίθων εγείραι τέκνα”. Κι αν μεγάλες μονές αρνήθηκαν να ανταποκριθούν στην παράκλησή μας, ο Θεός έδρασε διά του “υστερήματος” της ολιγομελούς αδελφότητος της Τροοδίτισσας, για να αναπληρώσει την έλλειψη της Μονής αυτής.

Οι Μονές δεν επιβιώνουν διά του αριθμού, αλλά διά της ποιότητος. Γι’αυτό και δεν μας φοβίζει ο μικρός αριθμός, το τετραμελές της αδελφότητος. Ας μη λησμονούμεν ότι “μικρά ζύμη όλον το φύραμα ζυμοί”. Οι λίγοι μπορούν να βοηθήσουν και τους πολλούς· μπορούν και την κοινωνία να διαμορφώσουν επί το καλύτερο και την περιοχή να ενισχύσουν και να προβάλουν. Οι δρόμοι του Θεού είναι δοκιμασμένοι: πολλές φορές, στη χρονική διαδρομή της Εκκλησίας Του, μεγάλα πράγματα ο Θεός επέτρεψε να γίνουν από ελάχιστους ανθρώπους σε ελάχιστους και περιφρονημένους τόπους.

Με πλήρη, επομένως, εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού και στη βοήθεια της Υπεραγίας Θεοτόκου, ευχόμαστε στον νέο Ηγούμενο της παλαιφάτου αυτής Μονής επιτυχή ηνιοστροφία και ευκαρπία έργου ποιμαντικού, μικρής μεν ποίμνης, αλλ’ εν μεγάλαις ώραις και εν πολλαίς προσδοκίαις της συγχρόνου κοινωνίας.

Έχεις, πανοσιολογιώτατε άγιε Ηγούμενε, ένα σπουδαίο πλεονέκτημα. Ανδρώθηκες πλησίον ενός, εμπείρου περί τα πνευματικά Γέροντος, του Ηγουμένου Τροοδιτίσσης Αθανασίου. Η πείρα που απέκτησες κοντά του, οι νουθεσίες του, αλλά και οι συνεχείς προσευχές του προς τον Θεό, θα είναι παντοτινό στήριγμά σου. Χωρίς να θέλω, να υποκαταστήσω τον Γέροντά σου, θα ήθελα κι εγώ, ως εκ της θέσεώς μου, να σου υπενθυμίσω μερικά από τα καθήκοντά μας, που είναι κοινά, αφού κι οι δυο μας καλούμαστε να διαποιμάνουμε και να καθοδηγήσουμε ανθρώπους, “υπέρ ων Χριστός απέθανεν”.

Είναι, εν πρώτοις, γνωστή η υπενθύμιση του Μ. Αθανασίου προς τον Δρακόντιον, που ισχύει και για μας: «Δει ειδέναι τε και μη αμφιβάλλειν ότι πριν μεν κατασταθής σ’ αυτώ έζης, κατασταθείς δε, οις κατεστάθης» (Μ. Αθανάσιος προς Δρακόντιον 2, ΒΕΠΕΣ 35,171). Ως ηγούμενος θα ζεις όχι για τον εαυτό σου, αλλά για τους μοναχούς σου, τα πνευματικά τέκνα σου και τους ανθρώπους που θα αναπαύονται από τις νουθεσίες και το παράδειγμά σου, κάτω από το πετραχήλι σου.

Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος προειδοποιεί για τον κίνδυνο της έπαρσης όταν από την αμέριμνη θέση του τέκνου και του υποτακτικού ευρεθεί κάποιος στη θέση του πατρός και ποιμένος. «Επ’ αξιώματος εγένου μεγάλου, και αρχής επελάβου ποτέ εκκλησιαστικής;» ερωτά· «Μη μέγα φρόνει», συστήνει· «ου συ την δόξαν εκτήσω, αλλ’ ο Θεός σε ενέδυσε… μη φυσώ, μηδέ αλαζονεύου … (Ι.Χρυσοστόμου, εις Α΄Κορ. Ομιλία 10,3,MPG61,85). Το Ευαγγέλιο προειδοποιεί ότι «παντί ω εδόθη πολύ, πολύ ζητηθήσεται παρ’ αυτού· και ω παρέθεντο πολύ, περισσότερον αιτήσουσιν αυτόν» (Λουκ. 12,48). Εκείνο που η Εκκλησία σου προσφέρει σήμερα δεν είναι θρόνο δόξης, αλλά ευθύνες και υποχρεώσεις.

Κατά την εξάσκηση του ποιμαντικού έργου του ηγουμένου χρειάζεται σύνεση για να αποφεύγονται οι ακρότητες και να κρατείται το μέτρον. Χρειάζεται μετριοπάθεια για να περιστέλλεται η παραφορά. Χρειάζεται γρηγορούσα συνείδηση για να ακολουθείται η οδός της νομιμότητας και της δικαιοσύνης. Ο ηγούμενος οφείλει κατά τον Γρηγόριο τον Θεολόγο να είναι “χρηστός άμα και αυστηρός, φοβερός και προσηνής, αδέκαστος και θεραπευτικός…” κι άλλα πολλά. Κι όλοι οι τρόποι και οι διαφορετικές παιδαγωγικές μέθοδοι, που θα χρησιμοποιεί ένα και μοναδικό πρέπει να έχουν σκοπό: τη σωτηρία των εμπιστευθέντων εις αυτόν μοναχών και την ορθή καθοδήγηση όσων προστρέχουν σ’αυτόν και τη Μονή του. Γράφει ο Μ. Βασίλειος: «Του πατρός η φωνή στήριγμα τέκνων. Θωπεύουσα ή επιπλήττουσα γυμνάζει υιούς και θυγατέρας. Είτε κρύπτουσα αγάπην και εκδηλούσα μομφήν, είτε κρύπτουσα σφάλματα και εναγκαλιζομένη ασώτους, κίνητρον αμετακίνητον έχει την αυτών ανέλιξιν προς τελειώτερον βίον, προς

μείζονα μετοχήν εις την χαράν του πατρός…»

Θα πρέπει, ως εκ τούτου, άγιε Ηγούμενε, να σταθείς ακλόνητος στην νέα έπαλξη που σε ανεβάζει σήμερα η Εκκλησία και με τον λόγο, τα έργα και την εν γένει πολιτεία σου να πυργώσεις στις αγωνιώσες ψυχές των μοναχών αλλά και όσων καταφεύγουν στη Μονή αισιοδοξία, πίστη, δυνάμεις αγωνιστικότητος, εγκαρτέρηση και υπομονή στις αντιξοότητες και τους πειρασμούς. Ουδέποτε να επιτρέψεις νυσταγμό στην ψυχή σου, ούτε να αφήσεις ποτέ το εκκλησιαστικό σου φρόνημα να κλονιστεί. Οφείλουμε όλοι, οι κατασταθέντες υπό του Θεού εις επιμέλειαν ψυχών, να περιφέρουμε «πάντοτε την νέκρωσιν του Κυρίου Ιησού εν τω σώματι ημών, ίνα και η ζωή του Ιησού φανερωθή εν τη θνητή σαρκί ημών».

Πηγή της δύναμής σου θα είναι η ιερωσύνη σου, αλλά και τα περικοσμούντα σε πολλά χαρίσματα: Η εργατικότητά σου, το ταπεινόν και πράον του χαρακτήρα σου, η μέχρι σήμερα επιδειχθείσα υπακοή στην Μονή και τον Ηγούμενό σου, η θύραθεν, η μαθηματική, παιδεία σου. Η Εκκλησία δεν υπερτιμά, ούτε όμως υποτιμά, ούτε και παραγνωρίζει τη θύραθεν παιδεία. Ιδιαίτερα στην εποχή μας, που η γνώση έγινε κοινό κτήμα όλων των ανθρώπων, δεν μπορούμε, οι κληρικοί, να είμαστε στον τομέα αυτόν ουραγοί. Ο Μ. Βασίλειος ονομάζει τη θύραθεν παιδεία ως στολισμό της αληθείας. Αν η εκκλησιαστική παιδεία παράγει καρπούς στο δέντρο της Χριστιανικής ζωής, η θύραθεν παιδεία δίνει τα φύλλα, που το ομορφαίνουν. “Φέρει τινά κόσμον και φύλλα περισειόμενα”, λέγει ο μέγας Πατήρ.

Με τη βοήθεια του Θεού και τη χάρη της Παναγίας, καθώς και τις δικές σας προσπάθειες είμαι σίγουρος ότι η Χρυσορρογιάτισσα θα γίνει και πάλιν πνευματικό κέντρο και Ορθόδοξη Χριστιανική όαση για την περιοχή αυτή και τη Μητροπολιτική μας περιφέρεια ολόκληρη· και όχι μόνο. Κι είναι τούτο επιτακτική ανάγκη των καιρών μας.

Ο μοναχισμός είναι το αντίβαρο της ακόρεστης επιθυμίας του “έχειν”, που συναντάται σε κάθε εποχή και σε κάθε ανθρώπινη κοινωνία. Ο μοναχισμός, με την ακτημοσύνη, στρέφει τον άνθρωπο στο “είναι” και όχι στο ” έχειν”, δίνει το μέτρο αξιολόγησης των εγκοσμίων. Η βαθιά άρνηση του φυσικού για επίτευξη του υπέρ φύσιν, υποδεικνύει και στους εν τω κόσμω πώς πρέπει να πολιτεύονται στη διάρκεια της πορείας τους προς τον ουρανό.

Στην Ορθόδοξή μας παράδοση η ησυχία, την οποίαν επιδιώκει ο μοναχός, δεν σημαίνει αδράνεια, ή απραξία, μοιρολατρία, ή αδιαφορία, αλλά εγρήγορση και αφύπνιση, προσήλωση στον Θεό και ενεργοποίηση στο επίπεδο της πνευματικής ζωής. Κι είναι κι αυτός ένας από τους κυριότερους τρόπους με τους οποίους οι πιστοί βοηθούνται από γειτνιάζουσες, στον τόπο διαμονής τους, Ιερές Μονές.

Έτσι, ενώ οι μοναχοί δεν κάνουν κηρύγματα, με τη σιωπή και το παράδειγμά τους υποδεικνύουν μεγάλες αλήθειες που αγγίζουν τα όρια της ύπαρξης, επαληθεύοντας τον άγιο Ιγνάτιο τον Θεοφόρο, που διακηρύττει ότι “άμεινόν εστι σιωπάν και είναι, ή λαλούντα μη είναι “.

Ιστορικά είναι επιβεβαιωμένο ότι το ράσο του μοναχού επεσκίασε πολλές φορές τη βασιλική πορφύρα και ο κάλαμος του αποδείχτηκε πιο ισχυρός από τα βασιλικά ξίφη. Ποιος εξ άλλου μπορεί να παραβλέψει την προσφορά των μονών και των μοναχών στον εθνικό τομέα που εξικνείται μέχρις αυτή την επιβίωση του έθνους; Γύρω από τις μονές η υλική, τουλάχιστον, επιβίωση του Χριστιανικού πληθυσμού, σε χαλεπούς καιρούς δουλείας, ήταν εξασφαλισμένη. Το χρήμα των μονών ήταν το κεφάλαιο του Γένους σε ώρες ανάγκης, οι μοναχοί οι πρόμαχοι της Ελευθερίας, οι πρωτοστάτες σε κάθε εθνικό αγώνα.

Κι αν είναι ιστορικά αναγνωρισμένη η διαχρονική προσφορά των μονών και μοναχών στην κοινωνία και στο έθνος, κρίνεται αναγκαιότερη η παρουσία τους σήμερα, στον σύγχρονο κόσμο. Σήμερα που όλοι γνωρίζουμε ότι “δεινός ο κλείδων, αγρία η θύελλα, λυσσώντα τα κύματα,” πολυπληθείς οι κίνδυνοι και θρασσεία η ανά τον κόσμον παρατηρούμενη ηθική αταξία. Σήμερα, που κατά τον προφήτην, ο κόσμος λιμώττει “ου λιμόν άρτου ουδέ δίψαν ύδατος, αλλά λιμόν του ακούσαι λόγον Κύρίου”(Αμ.8,11). Σήμερα που ζούμε εφήμερα αλλά και διψούμε για αιωνιότητα. Τώρα, που, λόγω της ποικιλόμορφης αστάθειας, κανένας μας δεν τολμά να μακαρίσει τον οποιονδήποτε, γιατί “πριν αλέκτορα φωνήσαι” τα πάντα συντρίβονται. Σήμερα που ακούμε συνεχώς για λογαριασμούς, για πλεονάσματα και ελλείμματα, για απλήρωτα χρέη και κόκκινα δάνεια, είναι επιτακτική η ανάγκη για έναν άλλο προσανατολισμό και για έναν υπολογισμό για τις επιπτώσεις που έχουν όλα αυτά στις ψυχές των ανθρώπων, στο κουράγιο τους, στις ελπίδες τους. Είναι ανάγκη αναστροφής της κατάστασης.

Οι μονές, λειτουργώντας ως άλας της γης και ως φως του κόσμου, καλούνται να αναμετρηθούν πνευματικά με όλα τα πιο πάνω φαινόμενα της εποχής μας. Να δώσουν ελπίδα, να υποβαστάσουν τον παραπαίοντα σύγχρονο άνθρωπο. Να υπενθυμίσουν ότι η σωτηρία δεν απενεμήθη στον άνθρωπο από τον Θεό ως ένα είδος δώρου, αλλά απλώς του προσεφέρθη.

Κι ότι χρειάζεται επίπονη προσπάθεια για να την οικειοποιηθεί. Ο σαρκωθείς Θεός Λόγος, με το πάθος και την ανάστασή του, έδωσε στον άνθρωπο τη δυνατότητα, την οποία μέχρι τότε δεν είχε, να σωθεί. Από τον ίδιο τον άνθρωπο εξαρτάται αν θα ανταποκριθεί σ’αυτή την πρόσκληση και θα κάνει χρήση αυτής της δυνατότητας. Δική του είναι η πρωτοβουλία, δική του και η ευθύνη. Στην ενεργοποίηση, στην υποβοήθηση και στην καθοδήγηση αυτής της πρωτοβουλίας

εργάζονται οι Μονές και οι μοναχοί. Κι είναι, όντως, απαραίτητη η παρουσία τους στην εποχή μας.

Είναι γι’αυτούς τους λόγους που χαιρόμαστε ιδιαίτερα σήμερα εγκαθιδρύοντας στην Ιερά Μονή Χρυσορρογιατίσσης ολιγομελή αδελφότητα και ενθρονίζοντας τον νέο της Ηγούμενο. Τους ευχαριστώ όλους που αποδέχτηκαν την πρόσκληση της Εκκλησίας γι’αυτή τη μεταφύτευση. Κάθε μεταφύτευση γίνεται επί προσδοκία καλύτερης παραγωγής. Και δεν έχουμε αμφιβολία ότι, του Θεού συνεργούντος και της Αγίας Θεοτόκου πρεσβευούσης, ο σκοπός της καλύτερης πνευματικής παραγωγής θα επιτευχθεί.

Καιρός, όμως, να ευχαριστήσω και όσους, μετά τον Θεό, βοήθησαν στο να φτάσουμε στη χαρμόσυνη αυτή ημέρα. Και πρώτα απ’ όλους τον μέχρι πρότινος Ηγούμενο Διονύσιο, που για σαράντα και πλέον χρόνια “εβάστασε τον καύσωνα της ημέρας και τον παγετό της νυκτός”. Πολλές φορές μόνος, μονότατος, νύχτα και μέρα, χειμώνες και καλοκαίρια κράτησε ανοικτή τη Μονή και το κανδήλι της Παναγίας της Χρυσορρογιάτισσας αναμμένο. Σε άκρως δύσκολες συνθήκες και με εχθρικό, αρχικά, το γύρω περιβάλλον, με το νεανικό του σφρίγος και την ωριμότητα της σκέψης του αντέστρεψε την κατάσταση, έκαμε τη Μονή σεβαστή και αγαπητή στην περιοχή και άφησε τη σφραγίδα του παντού, τόσο στη Μονή, όσο και στη γύρω περιοχή. Κι όταν συνειδητοποίησε ότι το βήμα του είχε πλέον βραχυνθεί, ενώ οι ανάγκες απαιτούσαν καλπασμό, όταν το βλέμμα του, εκ της μακράς οδοιπορίας, είχε κάπως αμαυρωθεί, ενώ οι καιροί απαιτούσαν αέτια διορατικότητα, όταν η αλκή είχε παρέλθει, ενώ τα σκάμματα επολλαπλασιάστηκαν και ο αριθμός των υψηλών και ευγενών αγωνισμάτων αυξήθηκε, απεσύρθη από την ηγουμενία της Μονής. Απέδειξε πράγματι ότι η μεγαλύτερη τέχνη, αλλά και η μεγαλύτερη προσφορά προς τον θεσμό, που κάποιος υπηρετεί, είναι το να ξέρει να θέτει χρονικά όρια στον εαυτό του. Η πείρα του θα καθοδηγεί και στο μέλλον τη νέα αδελφότητα της Μονής.

Ευχαριστώ και την μοναστική αδελφότητα της Τροοδίτισσας και ιδιαίτερα τον Ηγούμενό της κ. Αθανάσιο που κατενόησαν πλήρως την ανάγκη επάνδρωσης της Ιεράς αυτής Μονής, επιτρέποντας στην τετραμελή αδελφότητα να μεταφυτευθεί εδώ. Τα διακονήματα των σταλέντων εδώ αδελφών τα επωμίστηκαν οι παραμείναντες στην Τροοδίτισσα. Ο Θεός ας ανταμείψει τους κόπους και τις θυσίες τους.

Ευχαριστώ τον Μακαριώτατο ο οποίος χρηματοδότησε την ανέγερση της νέας πτέρυγας της Μονής η οποία εξασφαλίζει την απαιτούμενη ησυχία των μοναχών.

Όλως ιδιαιτέρως ευχαριστώ το Ίδρυμα “Αναστάσιος Γ. Λεβέντης” και τον

διευθυντή του κύριο Χαράλαμπο Μπακιρτζή για τη σταθερά, διαχρονική στήριξη της Μονής. Είμαστε σίγουροι ότι η στήριξη θα συνεχιστεί και στο μέλλον.

Ευχαριστώ, τέλος, και όλους εκείνους οι οποίοι, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, αναπλήρωσαν την έλλειψη μοναχών τα τελευταία χρόνια, προσφέροντας ανεκτίμητες υπηρεσίες στη Μονή και τον Ηγούμενο Διονύσιο.

Συγχαίροντας σε για την τιμητική αλλά και ευθυνοφόρο πρόκρισή σου, Άγιε Ηγούμενε, και ευχόμενος μακράν και καρποφόρα την ηγουμενία σου, θα ήθελα, τελειώνοντας, να υπενθυμίσω εκείνα που ο Απόστολος Πέτρος γράφει για όλους, ιδιαιτέρως όμως σήμερα για σένα. “Ταπεινώθητι υπό την κραταιάν χείρα του Θεού, ίνα σε υψώση εν καιρώ. Πάσαν την μέριμνάν σου επίρριψον επ’Αυτόν, ότι Αυτώ μέλει περί σου. Νήψον, γρηγόρησον. Ο αντίδικος διάβολος, ως λέων ωρυόμενος περιπατεί ζητών τίνα καταπίη. Ω αντίσθητι, στερεός τη πίστει… Ο δε Θεός πάσης χάριτος… Αυτός καταρτίσει σε, στηρίξει, σθενώσει, θεμελιώσει. Αυτώ η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων. Αμήν”(Α΄ Πέτρ.5,6-11).

Αντιφώνηση του νέου Ηγουμένου Αρχιμ. Παγκρατίου

Εὐχαριστίες ἀναπέμπω ἐκ βάθους ψυχῆς εἰς τήν Μητέρα πάντων τῶν Χριστιανῶν, τήν Παναγίαν μας, γιατί αὐτή, ὄχι μόνο μέ ἐπροστάτευσε καί διεφύλαξεν ἀπό τίς παγίδες τοῦ διαβόλου, ἀλλά καί μέ ἅρπαξε ἀπό τά πλοκάμια τοῦ ματαίου τούτου κόσμου καί μέ ἐφυγάδευσεν εἰς τήν Μονήν τῆς Τροοδιτίσσης, ὅπου ὁ Θεός μέ ἀξίωσε νά γίνω Μοναχός.

Εἰς τήν συνέχειαν, μέ ἕνα ἀνυποψίαστον, θαυμαστόν καί παράδοξον τρόπον ὡδήγησεν ἐμένα τόν ἀδύναμον καί ἀδόκιμον δοῦλον της καί μέ ἀνέδειξεν Ἡγούμενον τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Μονῆς, τῆς Παναγίας τῆς Χρυσορρογιατίσσης·“ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καί ἐγένετο”.

Ὁ Θεός, ὁ Ὁποῖος γνωρίζει τά κρύφια τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, γνωρίζει ὅτι “οὐκ ἐξ ἰδίου θελήματος”, ἀλλ’ ὡς ταπεινός διάκονος καί ὑπάκουος δοῦλος τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας βρέθηκα εἰς τήν θέσιν αὐτήν. Γνωρίζω, βεβαίως, τά λόγια τοῦ Κυρίου -ὅστις εἶπεν, “ὅς ἄν θέλη πρῶτος ἔσται ἐν ὑμῖν, ἔστω πάντων διάκονος καί πάντων δοῦλος”- ὅτι ἡ θέσις αὐτή δέν εἶναι θέσις ἐξουσίας, ἀλλά διακονίας! Ἐφόσον, λοιπόν, θά εἶμαι Ἡγούμενος θά εἶμαι πάντων τῶν ἀδελφῶν μου διάκονος, στίς ὁποιεσδήποτε ὑλικές καί πνευματικές τους ἀνάγκες. Περαιτέρω, γνωρίζω, ὅτι ἀληθινός Ἡγούμενος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἡγεῖται, χαράσσει πορείαν καί προπορεύεται εἰς ὅλα, ἰδιαιτέρως δέ εἰς τήν ἀρετήν!

Ἐπιθυμία μου, ἀλλά συνάμα καί φιλοδοξία μου, εἶναι ὅπως ἡ Ἱερά Μονή τῆς Χρυσορρογιατίσσης καταστῆ ἕνα πνευματικόν κέντρον, ὅπου οἱ ψυχές θά βρίσκουν

ἀνάπαυσιν εἰς τόν δύσκολον δρόμον τῆς ζωῆς....

Ἡ Μοναχική ζωή εἶναι ἡ πλέον ἰδανική ὁδός διά τήν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ἡ διαμονή εἰς τό Μοναστήρι, ἀφ'ἑνός διαφυλάττει τόν Μοναχόν ἀπό τούς πειρασμούς καί τίς περιττές μέριμνες τοῦ κόσμου καί ἀφ'ἑτέρου δημιουργεῖ τίς εὐνοϊκότερες συνθῆκες καί προϋποθέσεις διά τήν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς, τήν ἄσκησιν τῆς προσευχῆς καί τήν ἀπόκτησιν τῶν θεοποιῶν ἀρετῶν.

Κατά τούς ἁγίους Πατέρες, ὁ ἀληθινός Μοναχός δέν μπορεῖ νά ἔχη τίποτε εἰς τόν κόσμον αὐτόν, γι' αὐτό καί κάθε κοσμική ἀλαζονεία, ἐξουσία καί δύναμις εἶναι ἀνάρμοστα εἰς τό Μοναχικόν ἰδεῶδες. Μέσα εἰς τήν καρδιάν του ὁ Μοναχός θά πρέπει νά διαφυλάττη μόνον τόν Ἰησοῦν Χριστόν, καί Αὐτός μόνος θά πρέπει νά εἶναι τό στήριγμα, ἡ παρηγορία καί ἡ δύναμίς του! Ὁ γλυκύς Ἰησοῦς θά εἶναι συγκοιταζόμενος καί συνανιστάμενος μέ τόν ἀγωνιστήν Μοναχόν, γλυκαίνοντας καί εὐφραίνοντας κάθε ὥραν τήν καρδίαν του.

Ἐπιπλέον, ἡ παρουσία τοῦ ἀληθινοῦ καί ἐναρέτου Μοναχοῦ διαφυλάττει καί ἐνδυναμώνει τήν πίστιν καί τήν εὐσέβειαν τοῦ πιστοῦ λαοῦ μας. Ἀκόμη, μεταλαμπαδεύει τίς πνευματικές ἀξίες τοῦ Ἔθνους μας, διατηρώντας μέ αὐτόν τόν τρόπον καί τήν ἐθνικήν του αὐτοσυνειδησίαν. Τά Μοναστήρια μας στάθηκαν πάντοτε οἱ πιστοί θεματοφύλακες τῶν ἐθνικῶν μας ἠθῶν καί παραδόσεων....

Δυστυχῶς ὅμως σήμερον, ὡς μή ὄφειλεν, ἡ ἀποξένωσις ἀπό τήν Ἐκκλησίαν, ἡ ἐξασθένισις τῆς πίστεως καί ἡ τάσις πρός τόν κοσμικόν ξενόφερτον τρόπον ζωῆς, ὡδήγησε τόν λαό μας εἰς μίαν γενικήν πνευματικήν κατάπτωσιν, χωρίς αὐτό νά ἀφίνη ἀνεπηρέαστον καί τόν σύγχρονον Μοναχισμόν! Διά τοῦτο θεωρῶ ἀπαραίτητον, ἐκ μέρους ὅλων τῶν Μονῶν, τήν προσπάθειαν ἀναμορφώσεως τοῦ Μοναχισμοῦ εἰς τήν ἰδιαιτέραν μας πατρίδα. Αὐτό μπορεῖ νά ἐπιτευχθῆ μέ τόν σεβασμόν καί τήν τήρησιν τῶν Μοναχικῶν κανόνων, τούς ὁποίους οἱ ἅγιοι Πατέρες μᾶς ἔχουν κληροδοτήσει.

Ὅσον ἀφορᾶ τίς ὑλικές ἀνάγκες τῆς Μονῆς, φρονῶ ὅτι ἐάν ἡμεῖς διάγομεν ὅπως ὁ Κύριος θέλει, τότε Ἐκεῖνος θά μᾶς δίδη ὅ,τι μᾶς εἶναι ἀπαραίτητον, σύμφωνα μέ τήν ὑπόσχεσιν τήν ὁποίαν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἔδωσε· "ζητεῖτε πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην Αὐτοῦ καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν".

Ἔχομεν τήν πεποίθησιν ὅτι ἡ Παναγία, ἡ ὁποία εὑρίσκεται εἰς τόν ἱερόν τοῦτον χῶρον, θά ὑπερμαχήση καί θά βοηθήση εἰς τήν ἐπίτευξιν τῶν στόχων μας! Εὔχομαι εἰς τόν πανάγαθον Θεόν νά μοῦ χαρίση σοφίαν, διάκρισιν καί κάθε ἄλλον ἀναγκαῖον προσόν, διά νά μπορέσω νά ἀνταποκριθῶ μέ συνέπειαν εἰς τίς

ἀπαιτήσεις πού ἀπορρέουν ἀπό τήν θέσιν αὐτήν, τοῦ Ἡγουμένου.

Πανιερώτατε, ἅγιε Πάφου!

Εἶμαι σίγουρος ὅτι θά ἔχω καί πᾶσαν τήν ἐκ μέρους σας βοήθειαν, ἐνίσχυσιν καί πνευματικήν στήριξιν εἰς τό δύσκολον ἔργον μου. Ἄπειρες ἐκφράζω τίς εὐχαριστίες μου, διά τό μέχρι σήμερον συνεχές καί ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον σας, τόσον πρός τήν Ἱεράν μας Μονήν, ὅσον καί πρός ἐμένα προσωπικά.

Εὐχαριστίες ἐκφράζω καί πρός τόν Γέροντά μου Ἀθανάσιον, Ἡγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας τῆς Τροοδιτίσσης, διά τά ὅσα μοῦ ἔχει προσφέρει μέχρι σήμερα, τά ὁποῖα καί ἀδυνατῶ νά ἀναφέρω, ὡς ἀναρίθμητα!

Ὡσαύτως, ἀπευθύνω εὐχαριστίες καί πρός τόν Προηγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρυσορρογιατίσσης Πανοσιολογιώτατον Διονύσιον Παπαχριστοφόρου, ὁ ὁποῖος ὡς Ἡγούμενος, διά σαράντα καί πλέον χρόνια, ὄχι μόνον ἐκράτησε σέ λειτουργίαν τό Μοναστήρι, ἀλλά τό ἀνεκαίνισε καί τό κατέστησε ἕνα σημαντικόν πνευματικόν Προσκύνημα τῆς Νήσου μας! Ἰδιαιτέραν συγκίνησιν μᾶς προεξένησεν ἡ ταπείνωσίς του καί ἡ ἀγάπη μέ τήν ὁποίαν μᾶς περιέβαλε, παραχωρώντας μέ ἐμπιστοσύνην τήν θέσιν τῆς Ἡγουμενίας, ἀποδεικνύοντας μέ αὐτήν του τήν πρᾶξιν τό πνευματικόν του μεγαλεῖον!

Τέλος, ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ ὀφείλω καί πρός ὅλους ἐσᾶς, πού μέ τήν παρουσίαν καί τίς προσευχές σας μέ ἐνισχύετε εἰς τό δύσκολον ὄντως ἔργον μου! Εὔχομαι ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεός, διά τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καταπέμπη εἰς ὅλους σας πλούσια τά ἐλέη Του καί τούς οἰκτιρμούς Του….

–Ὑπερευλογημένη Θεοτόκε, Μητέρα πάντων τῶν Χριστιανῶν, ἀτενίζω τήν σεβασμίαν εἰκόνα σου καί ἀπό τά μύχια τῆς καρδίας μου βοῶ καί λέγω: “Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, Χρυσορρογιάτισσα, τήν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σέ ἀνατίθημι, φύλαξόν με ὑπό τήν σκέπην Σου!”